

זימבאבוה: דו"ח-קניג במהדורה אפריקאית

בעלי-המקצועות החופשיים — המהנדסים, העיתונאים ועורכי-הדין — יצאו נגדו באורח גלוי כלי-כך. אולם חשור בה ממנה היא התלות שלו בסעודיה ובשאר מדינות ערב:

● במאזן התשלומים של מצריים יש עתה עודף של 500 מיליון דולר, אך בשנה הבאה צפוי גרעון בשל ירידת מחירי הדלק.

● מחירי המזון המיובא עלו, וגוסף על כך נאלץ סאדאת לייבא עוד מוצרי-מזון, בכמות העולה ב-50%.

על השנה שעברה. הוא אינו יכול להרשות לעצמו מהור מנת והפגנות-רעב, כשהתמיכה בו בקרב המעמד הבינוני מתערעת בגלל ישראל, והמדיניות האנטי-פלסטינית של מנחם בגין.

● שיעור האינפלציה הגיע השנה ל-30%, ומגמת העליה נמשכת.

● קשה להעריך את המימדים העצומים של האבטלה במצריים. קיימת גם אבטלה סמויה גדולה.

● בעיית השיכון היא חסרת פתרון. ברגע זה חסרות במצריים יותר ממיליון יחידות דיור. האוכלוסיה גדלה ב-100 אלף נפש לחדש!

באורח אובייקטיבי, זקוק עתה סאדאת לעימות עם בגין, כדי לרכוש מחדש את תמיכתה של האינטליגנציה העירונית. לשאר האוכלוסיה אין כל השפעה פוליטית.

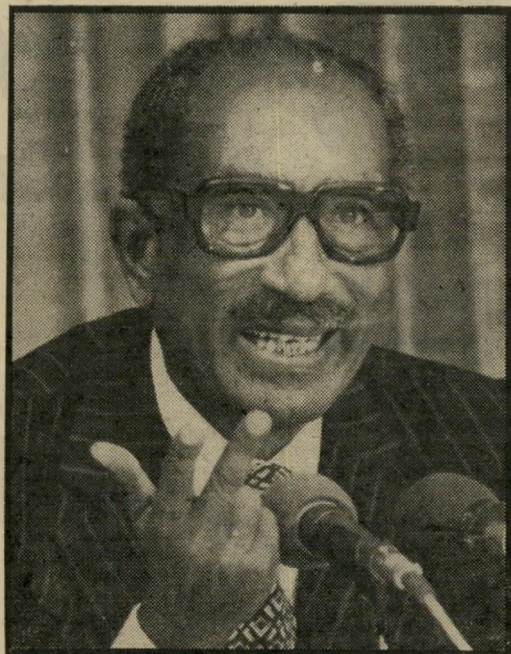
אין ספק שאחרי אפריל 82 יספיק לו בגין סיבות רבות להפגין שרירים. יעד או הוא מנהל מירון נגד הזמן ומפגין סובלנות והתאפקות כמעט על-אנושיים.

כל הזמן את בעיית תלותו הכלכלית, בעיקר התחבורתית, בדרום אפריקה. 80% מהייצוא של זימבאבוה נשלח מנמלים דרום-אפריקאים, ועובר במסילות הברזל של האוייבת הקשה ביותר של הלאומיות האפריקאית השחור-רה.

מצריים:

עימות עם בגין

משקפים צרפתיים מעריכים שנשיא מצריים, אנוור אל-סאדאת, ישנה באורח הדרגתי את מדיניותו כלפי ישראל, אחרי שיקבל לידיו את כל סיני, באפריל 1982.

נשיא מצריים סאדאת
סבלנות על-אנושית

לא רק ההתנגדות הגוברת בתוך מצריים משפיעה על סאדאת. אמנם, אין לזלזל בעובדה שהאירגונים של

מאמרים המופיעים בעיתונות המערבית, וגם הישרא-לית, משקפים לרוב את הגישה הגיוענית, לפעמים התת-מודעת, כלפי אפריקה.

כמעט תמיד נשאלת השאלה: מה קורה ללבנים? האם יפגעו בהם? ראשי-הממשלה, רוברט מוגאבה, מוצג כמתון ונאור אם הוא נוהג יפה בלבנים, וזקומוניסט מסוכן וכראש המחבלים אם הוא דואג גם לרוב בני עמו, השחור-רים.

זהו, כמובן, קריטריון מגוחך. בזימבאבוה חיים שמונה מיליון שחורים, ורק 180 אלף לבנים. אי-אפשר לדרוש מממשלה של הרוב השחור, להפעיל מעין דו"ח קניג כלפי בני עמם.

את הבעיה כולה ניתן לתאר, למצות ולהסביר בנתון אחד פשוט, מרשים מאין כמותו: בשנה שעברה, כשעלה רוברט מוגאבה לשלטון והפך את רודויה לזימבאבוה, למדו בבתי-הספר 80 אלף תלמידים. תוך שנה אחת קפץ מיספרם ל-1.8 מיליון!

מחירו של המיבצע החינוכי האדיר הזה הוא, כמובן, גבוה. שרי-האוצר, איגוס אנקאלה, הסביר לעיתונאים שמשכורות המורים יגיעו בשנה הבאה ל-420 מיליון דולר — 35% מכלל הכנסות המדינה. לזימבאבוה יש, כמובן, גם הוצאות שיקום עצומות: היא מקימה מערכת בריאות משוכללת וחייבת לקיים צבא חזק מול האיום הקבוע מפרטוריה.

אנקאלה הודיע באורח מפורש שהוא יצטרך להעלות את המיסים, ואף לקבוע שורה ארוכה של מיסים שלא היו קיימים עד כה. מיסים מיוחדים על הכנסות גבוהות, בעיקר הכנסות מהון ודיורידנדים, יפגעו בלבנים. מאה שנות הניצול הכלכלי נגמרו. קוראים בישראל, המתקשים להבין את המיבנה הכלכלי-חברתי של אפריקה, יחשבו בוודאי שאם השחורים מהווים רוב עצום כלי-כך בזימבאבוה, הם יצטרכו לפחות באורח קולקטיבי, לממן את רוב הוצאות המדינה. לכך יש תשובה פשוטה ביותר: 80% מכלל האוכלוסיה השחורה חיים באיזורים כפריים,

מנהיג זימבאבוה מוגאבה
„קומוניסט מסוכן“

שבהם שוררת שיטה כלכלית של חליפין פרימיטיביים לחלוטין — הם אינם משתמשים כלל בכסף מזומן!

תהליך הפיכתם של השחורים לאוכלוסיה מתקדמת, יודעת קרוא וכתוב ועירונית בחלקה, יימשך שנים רבות. רק בסוף התהליך אפשר יהיה לצפות מהם להשתתף במימון השרותים.

אנקאלה גם הודיע שממשלת זימבאבוה רכשה מחצית ממניות החברה הענקית לייצור תרופות, החברה המרכז אפריקאית, שהרוויחה בשנה שעברה יותר משלושה מיל-יון דולר. לחברה סניפים בואמביה, בוטסואנה, מלאווי, ודרום-אפריקה.

כל הצעדים האלה לוו, כמובן, בועקת-שבר וקריאה לעזרה של המיעוט הלבן בזימבאבוה. איאן סמית ואנשיו נושאים את עיניהם בעיקר לדרום-אפריקה, בתיקוה שהיא תמלא את התפקיד של ארצות-הברית בפרשת צילה 1973. היחסים בין ממשלת האפרטהייד ומוגאבה הורעו לאחרונה. סוכנים דרום-אפריקאים רצחו בבירת זימבאבוה, סאלסבורי, שני מנהיגים בכירים של תנועת המחרת השחורה, הקונגרס הלאומי האפריקאי. למוגאבה יש מחויבות מוחלטת לסייע לשחורים במאבקם להפלת המישטר הגיועני בדרום-אפריקה. עם זאת עליו לשקול

ניבחרת העונה

מסתבר שלא רק עיתוני הספורט שלנו נוהגים לחלק ציונים. אותה שיטה עצמה, דירוג איכות מאחד ועד 10, נוקט גם השבועון האמריקאי, „יואס ניו אנד וורלד ריפורט“.

מערכת השבועון ריאיינה 131 עיתונאים, אנשי-מימשל וחברי-קונגרס בווינגטון, כדי לקבוע מי מחברי הקאבינט של הנשיא רונלד רגן זכאי לתואר אלוף העונה.

להפתעת חברי המערכת עצמם, דורג שרי-החץ, אלכסנדר הייג, רק במקום הרביעי. בראש הרשימה מופיע שרי-האוצר, דונלד רגן (62), שזכה ב-8.8 נקודות. רגן זכה במחמאות רבות — פיקה, רהוט, ידידותי, ניחן בחוש פוליטי מפותח, איש-צוות ואיש מכירות מעולה. רק משקפים מעטים מתחו עליו ביקורת וטענו שהוא שחצן.

במקום השני זכה שרי-התחבורה, דרו לואיס, עם 8.3 נקודות. שרי-ההגנה, קאספר ויינברגר, יצא שלישי, עם 7.5 נקודות. תכונותיו החיוביות הן הפוליטיות: קרוב לרגן, מכיר היטב את המיסדר-נות הפוליטיים בווינגטון. תכונותיו השליליות קשורות יותר בהתפקודו כשרי-ההגנה: אינו מנוסה בנושאים צבאיים, מדבר יותר מדי ומסתבך בצרות. בסך-הכל הוגדר ויינברגר, בצורה לא מחמיאה, כנער השליחויות של הנשיא.

הייג שהוא ללא ספק האיש היחיד בממשלה שיש לו שיעור קומה כלשהו, נבחר רביעי (7.3 נקודות). בעיקר בשל המריבות שלו עם אנשי הבית-הלבן. עתידו כחבר בממשלה מעורפל. כל המשקיר פים הסכימו שהוא בעל ניסיון עצום, קשרים ביני-לאומיים, לוחם, אכזר. בנושא אחד הייתה עליו

נשיא רונאלד רגן
עוסקים בשטויות

דיעה אחידה: הוא מוכשר כמו שד, אבל יחסי-האנוש שלו גרועים ביותר... כנראה שלכל הממשלות הימניות יש, בכל זאת, מכנה-משותף. גם בארצות-הברית זכו שרי הבריאות, השיכון, האנרגיה והעבודה לדירוג הנמוך ביותר. שני האחרונים הם שרי-האנרגיה גיימס אדוארדס עם 4.4 נקודות (נחמד, אבל דג מחוץ למיים) ושרי-העבודה ריימונד דונאבאן עם 4.3 (לויאלי, אבל פשוט אין לו מושג בענייני עבודה, עוסק בשטויות, רוב החלטותיו טיפשויות).